

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt
Ptuj

Leto 2003/2004

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

April 2004

Drage bralke in bralci!

Pomlad je spet zdramila naravo. Drevesom je pognalo sok po žilah, vršički vej kipijo od napetih popkov cvetov in listja, ki čakajo, da odenejo drevje v čarobno opravo pisanih barv in različnosti.

Ustvarjalnost učencev je brstela že jeseni, rasla pozimi in se razcvetela spomladi, ko je pred nami nova številka šolskega literarnega glasila naše šole ČAR BESEDE MOJE.

Učenke in učenci ste ob vodenju svojih učiteljic in učiteljev pridno ustvarjali likovne in literarne izdelke na temo ljubezni in prijateljstva, letnih časov, hišnih ljubljencev, običajev, učenosti in modrosti, dovolili ste si poleteti na krilih domišljije v svet, kamor vam nihče ne more zapreti vrat. Pri svojem ustvarjanju ste bili prizadevni, domiselni, predvsem pa enkratni in različni. Zato sem trdno prepričana, da se boste veselili sadov svojega dela.

Čestitam vsem mladim ustvarjalcem, zahvaljujem se vsem mentoricam in mentorjem, še posebej urednici Ireni Pukšič in učitelju Davidu Bedraču, ki sta vložila veliko energije v to, da je danes pred nami še en izdelek, na katerega smo upravičeno lahko ponosni.

Tatjana Vaupotič, ravnateljica

LJUBEZEN, PRIJATELJSTVO

Maja Vičar, 8. a

KAKO JE NASTALA LJUBEZEN

Ljubezen je bila ob prijateljstvu prvo čustvo, ki so ga ljudje kdaj začutili. Kdo jo je izumil, bi si težko predstavljali. Pa vendar ...

Dekleta in fantje, moške in žene, vsak zase so živeli na svojih straneh tega planeta. Bili so srečni vsak zase.

Tako so minevala leta in leta, a kot vsak običajen dan, so fantje želeli odkriti kaj novega. Vsi, kolikor jih je bilo, so se odpravili na pot v neznano. V tistih časih so tvegali celo to, da bi prišli na konec »ravne ploskve«, ki jo danes imenujemo Zemlja.

Prišli so na kraj, kjer so odkrili čudna bitja. Grajena kot oni, pa vseeno tako zelo drugačna. Dokaj hitro so se spoznali in se sporazumeli. Fantje in moške so spoznali, da jim je tukaj lepše.

Na dan je prišla Ljubezen. Še danes jo poznamo v obliki veselja, sreče in zadovoljstva. A nikdar ne bomo mogli izpustiti tudi trpljenja, žalosti in tegob, ki nam jih lahko povzroči Ljubezen. Ne glede na vse pa lahko priznamo, da je to čustvo v vseh pogledih najlepše!

Nuša Črešnik, 7. b/9

DRAGA TINA!

Kpisanju me je spodbudila želja po ponovnem snidenju in nadaljevanju najinega prijateljstva. Ko sva se nazadnje videli, se nisva imeli časa predstaviti. V naši družini smo štirje člani. Jaz, moj brat, ati in mami. Bratu je ime Gregor, očetu Jože in mami Neža.

Imam tudi živali – psa Rekso in dve zlati ribici.

Hodim v 5. b razred, kjer nas je sedemindvajset. Moja najboljša prijateljica je Tadeja.

V prostem času rada rišem in ustvarjam. Svojim risanjem sem zadovoljna. Ob ponedeljkih obiskujem glasbeno šolo, kjer igram klaviruro.

Zanimiv dogodek iz mojega življenja je selitev iz Kajuhove ulice v Kicar. To je bila zares velika sprememba za vse nas.

Upam, da se boš mojemu pismu odzvala. Pokliči me ali me obišči.

Lepo pozdrave!

Tvoja »začetniška« prijateljica Nika

Nika Petek, 5. b

ALJA IN MARTIN

Nekoč je živila deklica Alja. Bila je zelo pametna in govorila je, da bo odšla v deželo sanj. Nihče ji ni verjel. Toda ko je Alja dopolnila 12 let, je odšla na pot.

Globoko v gozdu se je izgubila. Jokala je, ko je nenadoma srečala veliko pravljično ptico. Ptica jo je vprašala, kam gre in deklica se je ustrašila, saj še ni nikoli srečala ptice, ki bi govorila. Potem se je Alja pomirila in rekla, da bi obiskala deželo sanj. Ptica jo je odpeljala tja. Deklica ni mogla verjeti in ptica jo je prosila, naj tega nikomur ne pove.

Tu so bili vsi pravljični junaki in tudi Pepelka, ki jo je Alja oboževala. Pepelka ji je sešila nove in lepe obleke. Tako sta postali pravi prijateljici. Deklica Alja ni mogla verjeti, da so poti v tej deželi iz mahu, da so tu različna igrala, ki jih drugače ne vidiš, lepe hiše, da so vsi tako prijazni.

Alja je bila zelo vesela in nenadoma se je prikazal mladenič z rjavimi očmi. Ime mu je bilo Martin. Alja se je zaljubila vanj in on vanjo. V deželi sanj sta bila tako srečna in neločljiva.

Ptica ju je odpeljala v resnični svet in ko sta dopolnila petindvajset let, sta se poročila. Še danes živita srečno in tako do konca svojih dni ...

Tamara Teodorovič, 7. b/9

NASMEH

Igrati se je lepo.
A smejati se je lepše.
Nasmeh ni greh,
je nekaj najlepšega na svetu.

Nasmeha se nikoli ne
naveličaš,
včasih ga celo k sebi kličeš.
Kamorkoli greš, smeje se kar
se da,
saj tako boš dobil vedno
novega prijatelja.

Nasmeh ni greh,
ampak velik uspeh.
Tako naj tudi zate bo
in resnično pomagalo ti bo.

Sara Rojko, 4. a

Iva Glažar, 2. a

OSEBA, KI JO IMAM RADA

Ko se vračam iz šole,
gledaš skozi okno in te skrbi,
kje hodim.

Vedno mi pomagaš in me
tolažiš.

Ko sem v postelji, si ob meni
in mi pripoveduješ zgodbe.
Nikoli te ne bom pozabila.

Iva Bedrač, 4. b

IMAM TE RAD

Rad bi ti tiho povedal,
da v tebe sem se zagledal,
da rože bi zate nabral,
bi v šopek jih zvezal
in ti jih dal.

Za roko bi rad te držal,
se s tabo smejal
in tekala tam bi po travi,
v opojnosti sladki omami.

Še vetru bi rekel,
naj boža ti lase,
imel rad bi te le zase,
a tega povedati ne znam,
čeprav rad te imam.

Samo tiho te bom gledal
in ne bom ti še povedal,
morda še prepozno ne bo,
ko lahko prijel te bom za roko.

Roč Kmetec, 7. a

KDO?

Kdo tu in kdo tam?

Eni tu in eni tam.

Toda kdo je tu?

Tu je Vili.

Vili je prijazen fant,

igra se z mano vsako uro
in vsak dan.

Eva Zmazek, 3. a

PRIJATELJSTVO

Res lepo je,
če prijatelje imaš,
z njimi rad se družiš,
dobro se imaš.

Vsak prijatelj je tisti,
ki te rad ima,
nikoli te ne žali
nikoli ne izda.

Sara Palčič, 3. a

Nejc Gonza, 2. c

SESTRICA

Ko si prišla na svet,
si bila en majhen cvet.

Vedno si spala,
jaz pa ob tebi ležala.

Ko si zajokala,
si spet kmalu zaspala.

Zdaj ko si velika,
me nate spominja le slika.

Zato si ti moj bonbonček
in topli sonček.

Nina Turnšek, 4. b

TVOJI LEPI LASJE

Dolgi lasje ti krasijo obraz,
lepi šop rjavih las,
kot da se skrivaš pred mano,
da te gledati meni ni dano.

Komaj čakam,
da zvonec zazvoni,
saj za šolo mar mi ni,
rad pobožal rjave bi lase,
imel bi rad malo te zasé ...

Rož Kmetec, 7. a

EN DEČEK, DVE DEKLICI

En deček, dve deklici,
tri srca gorijo za ljubezen,
težko je pojasniti,
ampak vem, da se bo slišalo noro,
da ta deček ljubi dve deklici.

Nekega dne moramo upočasniti
in se moramo ločiti,
nekega dne mora izbrati eno za svojo
nevesto,
ker še vedno ta deček ljubi dve deklici.

In še vedno se sliši noro,
da ta deček ljubi dve deklici.

Jurček Kodrič Šprah, 5. a

NIKA

Ti si moja Nika,
ki je prava slika.
Ko se razjeziš,
se kmalu pomiriš.

Zmeraj te bom rada imela,
ti različne pesmice pela.
Ker Nikica,
boš zmeraj moja pikica.

Nina Turnšek, 4. b

Ljubezen

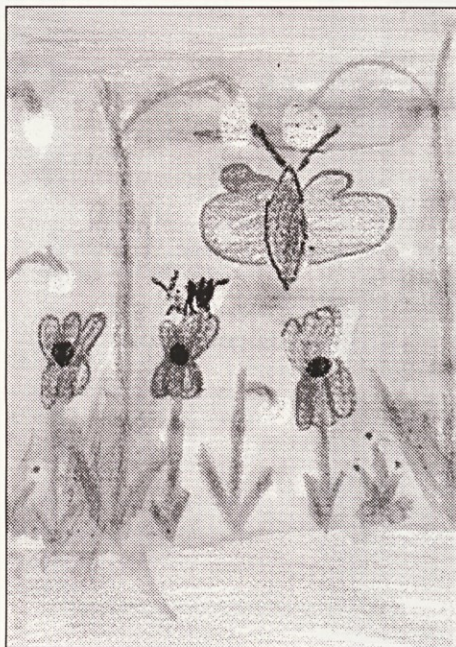
Ljubezen je,
ko nekoga razveseliš,
presenetiš.

Ljubezen je tudi,
da lahko napišeš na list
ali pošlješ pošto.

Ljubezen je sreča,
ko razveseliš človeka.

Ljubezen je nekoga imeti rad,
ga spoštovati,
razumeti in ceniti.

Adrijana Horvat, 3. a

Luka Haložan, 2. a

VEDNO BOŠ V MOJIH MISLIH

Morda jaz nisem ravnal
s teboj, kot bi moral,
morda jaz te nisem ljubil
tako osebno, kot bi te moral.
Stvari, ki bi jih moral povedati in narediti,
si za njih nisem vzel časa.

Vedno boš v mojih mislih,
vedno boš v mojih mislih.

Morda jaz te nisem objel
tako močno, kot sem te včasih,
in nisem ti povedal,
kako vesel sem, da si moja.

Vedno boš v mojih mislih,
vedno boš v mojih mislih.

Povej mi, povej mi, da tvoja
sladka ljubezen še ni umrla,
daj mi, daj mi še eno priložnost,
da te osrečim.

Vedno boš v mojih mislih,
vedno boš v mojih mislih.

Jurček Kodrič Šprah, 5. a

Valentina Zajec, 2. c

ZIMA

ZIMA

Zima je prišla,
sneg nasula
in pobelila polja.

Otroci veseli so,
se sankajo, smučajo
in snežake delajo.

Starši obupani so,
ker na cestah poledice so,
nam pa nič hudo ne bo.

Klementina Dovečar, 3. b

ZIMSKA

Zima zimska,
bela je kot
snežna odeja,
ki prekrila je vso vas.

Svoje hčere snežinke
na zemljo je poslala,
ki že mirno, mirno
je zaspala.

Snežak pa ves
vesel se smeji,
zunaj na travniku stoji
in se zimsko veseli.

Niko Šimenc, 5. c

Patricija Kuserbanj, 1. c/9

ZIMSKÉ RADOSTI

Snežinke po nebu poplesavajo,
hočejo priti na zemljo,
otroci po snegu radi hodijo,
se sankajo in smučajo.

Deklice se radi tudi drsajo,
poslušajo ptičke, ki pojo.
Vsi na snegu kaj počno
in imajo se lepo.

Danaja Gnilšek, 2. a

PRVI SNEG

V petek zjutraj, ko sem se zbudil, je bila zasnežena vsa pokrajina. Zelo sem se razveselil. Po končanem pouku sem hitro odšel domov in se odpravil k babici. Tam sem si s smučmi pripravil progo za smučanje. Smuka po progi je bila odlična. Ker sem se smučal sam, sem se hitro naveličal. Smučmi sem hitro pospravil in se lotil izdelave snežaka. Po izdelavi snežaka in smučanju sem bil ves moker in premražen, a kljub temu zelo srečen.

Nejc Lazar, 2. c

SNEŽINKE

Snežinke po nebu
poplesavajo,
hočejo priti na zemljo,
ko pa padejo,
se stopé.

Zjutraj pa,
ko zbudimo se,
več ne padajo.
Hrib je bel,
sneg vesel,
mi se sankamo.

Pia Milić, 2. a

VESELJE NA SNEGU

»Juhuhu, zunaj je vse belo. Vid vstani, greva ven na sneg!« kriči moj brat Žiga od navdušenja. Zelo rad ima belo snežno odejo, tako kot jaz. Čez nekaj minut sva že oba zunaj in občudujeva beli raj. »Poglej moj odtis v snegu,« pravi Žiga in že leži v snegu kot v svoji postelji. Kmalu uživam na beli blazini tudi jaz. Potem ugotavljava, kdo vse je pustil poleg naju sledi na novi snežni odeji: vrabček, sosedov Piki in babica. »Vid, pridi bova dirkala z bobom«, in že vleče bob iz kleti. Čez nekaj časa tekmujeva, kateri bo zadel deblo naše češnje. Pridružita se še mami in ati. Vsi skupaj naredimo snežaka velikana. Juhuhu!

Vid Vedlin, 2. c

Bila je sobota. Spaš sem pri sestrični, kar je bila že dolgo moja želja. Ko sem vstal, sem najprej pogledal skozi okno. Bilo je vse belo, bleščeče belo in s Tino sva se drla v en glas: »Sneg, sneg, sneg, juhuhu, juhuhu«. Zbudila sva celo hišo. Hitro sva si oblekla hlače, rokavice, kapo in obula tople čevlje ter stekla ven. Zmanjkalo je časa celo za zajtrk. Valila sva kepe, ki so postajale vedno večje. Zrastel je ogromen kup snega, kot nalašč za bunker. Kopala sva kot »buldožerja« in luknja v bunkerju je rastla, tako da se je lahko že eden stisnil vanj. Zelo zanimivo - v bunkerju sploh ni bilo mrzlo, ampak prav prijetno. Nadaljevala sva še v nedeljo in v bunkerju je bilo prostora še za dva zelo dobra prijatelja. Bila sva Eskima na Antarktiki, ki preživljata dolgo zimo v svojem toplém bunkerju - igluju.

Moram priznati, da je bilo potovanje na Antarktiko zelo razburljivo.

Aljaž Tumpej, 2. c

Vita Gačnik, 1. a

Med počitnicami smo bili na Pohorju. S seboj smo imeli smuči in sanke. S sestro Nino sva začela smučati, vendar sva ugotovila, da ni tako lahko, kakor sva si mislila. Bila sva več na zadnjici kot na smučeh. Mami in ati sta nama pokazala, kako se vozi plug, nato sva se naučila tudi zavijati. Hitro sva se utrudila in postala lačna. Iz nahrbtnika smo pojedli malico in popili topli čaj. Po malici sva šla ponovno smučat. Ko sva se utrudila, sva se šla sankat. Bilo je zabavno. Med vožnjo domov sva od utrujenosti prijetno zaspala.

Jan Tovornik, 2. c

V nedeljo smo se z atijem odpravili na bližnji hrib, pri dedkovi domačiji. Ker je bilo zunaj dovolj snega, smo imeli s seboj tudi smuči. Ko smo se pripeljali na hrib, smo zagledali vlečnico. Z bratom sva bila zelo vesela, saj naju je odvekla na vrh. Na hribu je bilo veliko otrok. Tudi moja bratranca Matic in Miha sta bila tam. Tekmovali smo v slalomu in smuku. Ko smo bili utrujeni, smo šli k babici in dedku na čaj. Upam, da bo še več takšnih veselih dni.

Gašper Lenart, 2. c

MOJ SNEŽAK

Že vso zimo sem čakala, da zapade sneg. Končno me je prejšnji teden razveselil. Še vedno ga je bilo premalo za izdelovanje snežaka. V nedeljo zjutraj pa me je presenetila debela snežna odeja.

Ker je bil v nedeljo lep sončen dan, smo se z atijem in mamico odpravili na sneg. Vsi skupaj smo se lotili izdelovanja snežaka. Izdelali smo snežaka, ki je bil večji od atija. Na glavo smo mu posadili velik zelen lonec. Okrog vratu je dobil karirasti šal. V roko smo mu dali babičino metlo. Za nos je dobil velik koruzni storž. To je bil najlepši snežak, ki sem ga letos videla.

Larisa Popošek, 2. c

V soboto je zapadlo veliko snega. Snega sem se zelo razveselila. Srečna sem, ker je tudi k nam prišla zima.

Zvečer sva šli z mamico na obisk k sorodnikom. Lepo mi je bilo, ko sem hodila po visokem snegu. Čeprav je bilo zelo mrzlo, me ni zeblo, ker sem bila toplo oblečena. Vse okrog naju je bilo pokrito z belo snežno odejo. V nedeljo sem se z atijem sankala in kepala. Popoldne sva pred blokom naredila velikega sneženega moža. Ko sem zvečer pogledala skozi okno, sem videla, da ob mojem velikem snežaku stoji še eden, čisto majhen snežak. Prepričana sem, da ga je naredila ena od mojih prijateljic, Tamara ali Minja.

Želim si, da bi v tej zimi zapadlo še veliko snega. Zimo imam zelo rada, ker se lahko sankam, kepam in igram na snegu.

Ivana Krznar, 2. c

V nedeljo smo šli na obisk k bratrancu. Tam je bilo na snegu že veliko otrok. Tudi jaz sem se jim pridružil s sanmi. Nekateri so se smučali. Imeli smo tudi skakalnico. Ko smo se naveličali smučanja in sankanja, smo naredili iglu. Vmes smo se tudi kepali. Ko smo bili čisto premraženi, smo se šli ogret in okrepčat. Nato smo se preoblekli in spet odšli na sneg. Veselje na snegu se je nadaljevalo.

Miha Tetičkovič, 2. c

Snežak in mamica

Zunaj dosti je snega
čez okno gleda mamica.

Mamica rada se smehlja,
ko snežinka leti z neba.

Vedno rada mi pomaga,
ko gradim kar dva snežaka.

Ko bo sonce posijalo,
snežaka bo pobralo.

Mihaela Sagadin, 3. c

Tonja Hriberšek, 2. a

VESELI SNEŽAK

Veseli snežak
na hribu stoji,
belim snežinkam
se smeji,
zimski odeji
šale pravi,
s sivimi nebom je na zabavi.

Veseli snežak
na hribu stoji,
s korenčkom in
loncem na glavi
se prav čeden zdi!

A zdaj,
ko sonce posijalo je,
stopljen v snegu govori:
»Drugo zimo vrnem se,
ko me bodo
otroci naredili spet,
do takrat
pa nasvidenje,
ker k botri zimi grem živet!«

Niko Šimenc, 5. c

SNEŽAK SMEŠKO

V soboto je zapadel sneg. Pogledal sem skozi okno in zagledal vse belo. Hitro sem se oblekel in šel zbuditi brata. Naredila sva si zajtrk, nato pa oblekla kombinezone.

Na snegu sva se smučala, sankala in kepala. Postalo nama je dolgčas in odločila sva se, da narediva sneženega moža. Najprej sva naredila tri velike kepe. Kepe sva zložila eno na drugo. Nato sva šla poiskati: korenje za nos, orehe za oči, koruzo za usta, lonec in metlo. Niko je prinesel iz omare pisan šal. Ven sta prišla oče in mamica. Vsi skupaj smo naredili velikega snežaka. Bil je smešen, zato sem mu dal ime Smeško. Preden sem šel spat, sem mu rekel: »Lahko noč!«

Nejc Gonza, 2. c

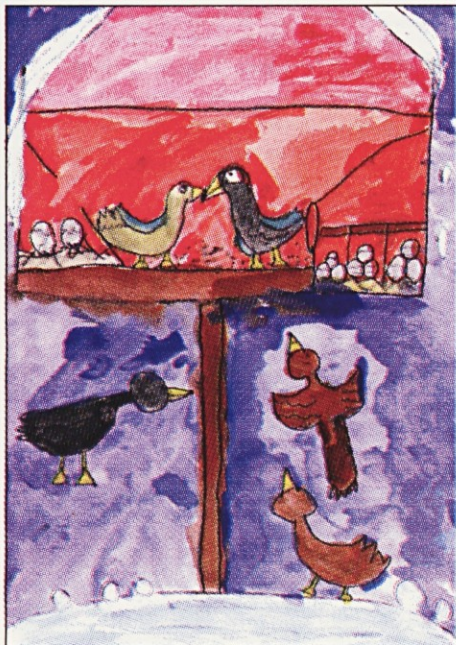

Jan Zmazek, 3. a

PTICE

Prišla je zima. Nekatere ptice odletijo na jug, veliko pa jih ostane pri nas. Te ptice dobijo gostejše perje in si zelo težko najdejo hrano. Tudi midva z dedijem sva postavila krmilnico. Vanjo nasujeva različna semena. Našo krmilnico obiskujejo: ščinkavci, vrabčki, kraljički, strnadi, kosi in detelj. Potem pa nam te ptice pomladi in poleti v zahvalo prepevajo lepe pesmi.

Urška Repič, 2. c

Bernarda Petek, 1. b

PUSTOVANJE

PUST HRUST

Hrust, hrust,
jemo krofe,
saj je pust.

Otroci za debelo repo prosjačijo,
drugi se v maškarado oblačijo.

Kurent z zvonci,
beži, beži, zima ti.

Nič več ne bo maškarade,
saj tudi pust enkrat propade!
Nino Šešo, 7. a

KURENTI

Zima odhaja, pust pa prihaja.
Kurenti se po dvoriščih podé.
Z masko čarobno,
z zvonci za pasom
pomlad iščejo, iščejo,
zimo podé.

Nuša Ogrizek, 2. b

PUST

Prišel je pustni čas,
prišel je k nam na vas.
Kurenti plešejo,
maske norijo,
otroci se pusta zelo veselijo.

Nataša Divjak, 2. a

Saša Veličkovič, 7. b/9

MAŠKARE

Zdaj prišel je Pust,
mi smo lačnih ust.
Krofe smo si zbrali
in se posladkali.

Pri vratih smo zapeli
in srečo zaželeli.

Zimo smo pregnali,
pomlad nestrpno čakali.

Iza Malovič in Kaja Caf, 2. b

ŽIVALI

MUCA MACA

Nekoč je živela deklica, ki si je želela muco. Ker je bila pridna, jo je čez nekaj dni dobila. Muca je bila še čisto majhna. Deklica ji je dala ime Maca. Vsako jutro ji je dajala mleko. Nekega dne, ko se je deklica spala, je zaslišala droben glasek: »Mijav, mijav, mijav!«

Deklica se je takoj zbudila in kar v pižami stekla po stopnicah ven, da bi videla, kaj se dogaja z njeno muco. Deklica je opazila, da se je mucina tačka ujela v past. Deklica je zašepetala muci: »Božno tačico imaš.« In potem jo je rahlo prijala in jo izvlekla iz pasti. Muca je mijavkala, kolikor se je dalo. Deklica jo je peljala k živinozdravniku. Ta je tačico pregledal in ugotovil, da je res bolna. Deklica je bila žalostna, ker je njena muca morala nositi povoj. Muca je s povojem dosti težje skakala in plezala. Ampak je vseeno zdržala. Kmalu tačica ni bila več bolna, muca in deklica pa sta bili srečni.

Nuša Ogrizek, 2. b

KAKO SMO POSTAVILI PTIČJO KRMILNICO

NEKEGA DNE JE ZAPADEL SNEG. ODLOČILI SMO SE, DA POSTAVIMO PTIČJO KRMILNICO. ATI JE PRINESEL KRMILNICO, JAZ PA SEMENA. BILA SEM VESELA, KER SEM LAHKO OPAZOVALA PTICE SKOZI OKNO.

Katja Rašl, 1. b

SOVA LUNA

Nekoč je živela sova, ki so jo klicali Luna. Bila je še majhna, zato ni smela sama letati v gozdu. Nekega dne se je odločila, da gre sama v gozd. »Mami in očka še spita,« si je rekla. »Ko se bosta zbudila, bom že nazaj,« je rekla in odletela v gozd. V gozdu je bilo temno. Luno je postalo strah. Takoj je odletela domov v duplo. Doma sta jo mama Huhu in očka Skovir iskala. »Kje si bila?« je rekla mama. »V gozdu, nato me je postalo strah« je rekla Luna. »Ne smeš sama v gozd,« je rekla mama Huhu. »Obljubim, da ne bom nikoli več šla sama v gozd,« je rekla sova Luna.

Iza Malovič, 2. b

METULJ

Nekega jutra, ko se je metuljček zbudil, je videl svojo prijateljico pikapolonico. Igrala sta se skrivalnice. Najprej se je metuljček skril za veliki hrast, pikapolonica ga je iskala in iskala. Končno ga je našla za hrastom.

Nato se je pikapolonica skрила med rdeče vrtnice. Ker so rdeče vrtnice tako lepo dišale, je pikapolonica kihnila. To je slišal metuljček ter jo zagledal med vrtnicami. Potem sta se oba, že pošteno lačna, do sitega najedla. Nato sta se spočila pod bližnjim grmom. Medtem ko sta počivala, pa prileti še čebelica. Prijazno povpraša, če še lahko tudi ona igra z njima. Tako so se vsi trije igrali, dokler se ni pričelo mračiti. Nato so vsi trije srečni odšli domov.

UGANKA: *sladkosned s pisanimi krili skače iz cveta na cvet, le kako se mu reče?*

Luka Reisman, 2. b

Aljaž Cajnko, 1. b/9

ANJA IN NJEN PES

Nekoč je živela Anja, ki si je močno želela psa. A ker so bili preveč revni, si ga niso mogli privoščiti.

Nekega dne se je Anja sprehajala in pred njo se je pojavil pes. Bil je majhen, a Anja se ga je vseeno prestrašila. Čez nekaj časa je ugotovila, da je prijazen in ji ne bo nič naredil. Odpeljala ga je domov. Mama je bila vesela, ker se je njeni hčerki uresničila največja želja. Anja se vsak dan igra s psom. Poimenovala ga je Pino. Ima ga zelo rada.

Tudi ostali člani družine so se na psa zelo navezali in samo mislite si lahko, kako hudo bi bilo, če bi ga izgubili.

Jerneja Erhatic, 2. a

Marko Prcač, 5. a

NAŠ MUCEK ČARLI

Doma imamo mucka. Ime mu je Čarli. Star je dve leti in je črne barve. Najraje se igra z žogico, še raje pa ima plišasto pikapolonico, ki mora biti vedno ob njem.

Zanimivo je tudi, da leži na mojih zvezkih, kadar se učim, zato mislim, da je to mucek, ki rad bere in se uči.

Rada ga imam in nočem, da bi se mu kaj zgodilo!

Ana Bedrač, 2. b

ŽIVALI V GOZDU

Zajčki in njihova mama so šli na sprehod iskat hrano. Hodili so, verveca pa je skakljala z veje na vejo. Naenkrat so stali pred luknjo. Iz luknje je skočila lisica. Kako so se ustrašili in skočili stran. Zajčki so poiskali skrivališče, da jih lisica ne bi našla. Iz grmovja pa je prišel ježek in jih malo popikal. Zajčica se je smejala. Kmalu so se poslovili in se odpravili domov.

Aleksandra Pečnik, 1. a

ZAJČEK IN JEŽEK

Nekoč je zajček šel gozd in je stopil na nekaj. Začutil je nešteto bodic. »Au!« je rekel zajček. Ježek se mu je opravičil in postala sta prijatelja. Od takrat sta se zabavala. Vozila sta se z avtomobili, pila sta sokove, jedla sladkarije in potem počivala.

Vita Gačnik, 1. a

PSA

Nekega dne, ko sem prišel iz šole, nikogar ni bilo doma. Ko sem hodil, sem mislil, da me nekdo zasleduje in ko sem se obrnil, sem videl za sabo dva psa, dobermana. Začel sem teči, onadva pa sta se podila za menoj. Torbo sem odvrgetel in tekel do svoje hišice. Tja gor pa nista mogla. Čakala sta me spodaj. Na hišici nisem imel več potrpljenja. Ko sem pogledal, sta še vedno čakala. Počasi sem se splazil dol. A ko sem stopil na tla, sta me zagledala in spet šla proti meni.

Tekel sem skozi gozd. Znašel sem se in začel metati palice. Psi sta šla za njimi, ampak ko sta jih povohala, sta se spet obrnila in spet tekla za mano. Pritekel sem k sosedom. Sosedu so pregnali psa. Ko sem prišel domov, sem videl sestrin avto in hitro stekel v hišo k njej. Povedal sem ji, kako sta se za mano podila dva velika psi. Povedala mi je, da je že prej prišla domov, pa me ni videla. Čez nekaj časa sem spet šel ven. Psov ni bilo več. Malo me je bilo še vedno strah. Imel sem še občutek, da se bosta vrnila, vendar se nista. Ko se je stemnilo, sem se vrnil nazaj v hišo. Po tiho sem si rekel, da tega dneva ne bom nikoli pozabil.

Ko sem se naslednji dan zbudil, sem najprej pogledal skozi okno, da sem se prepričal, če je varno zaradi teh dveh psov. Potem sem šel spet na hišico, od koder sem videl, da so tudi drugi sosedovi otroci zunaj.

Aljaž Toš, 4. c

MUCA

MOJI MUCI JE IME PIKA.
JE BELE BARVE S ČRNIMI PIKAMI.
REP IMA ČRN.
VČASIH SPI ZRAVEN MENE.

Ana Maja Bernhard, 1. a/9

POLET

Balon v zrak je poletel,
prijatelj in kužka s sabo vzel.
Leteli prav so do oblakov,
do puhastih majhnih korenjakov.

Z balonom prvič so leteli
in mirne pesmi so si peli.
Ko pa lačni so postali,
so se rahlo zazibali in na trdnih tleh pristali.

Sara Šešerko, 3. c

NOČNI PLES

Ko žaba zvečer na lokvanj skoči
in zunaj se zmračí,
ko sonce za gorovje stopi,
nočni ples napoči.

Pevski zbor sov zaskovika,
s plesom nastopi mojstrica jrebika.
Ples daleč v noč traja,
dokler sonce ne vzhaja
in zarja se po jutru sprehaja.

Nace Zavrtanik, 3. b

MEDVEDEK

MOJEMU MEDVEDKU JE IME CAPI.
SPI POLEG MENE.
KO SEM V ŠOLI, JE V POSTELJI.
IMAM GA ZELO RADA.
MOJ MEDVEDEK.

Klara Hazdovac 1. a/9

VEVERICA

Veverica Dolgorepa
sita je težav.
Ves dan tuli
in ukazuje,
da vseh je strah.

Zdaj zaljubila se je
in pozabila na vse.
Že dobila je mladiče
in se z njimi igrala je.

Taja Bezjak in Špela Horvat, 2. b

Vito Merc, 2. b

ŠOLA ZA PSE

V šoli za pse
mize so majhne,
v šoli za pse
stolov sploh ni
in vsa spričevala
so iz kosti.

Ko v šoli za pse
pouk se začne,
lajajo vsi,
ker danes niso
dobili kosti.

Pia Mernik in Nuša Ogrizek, 2. b

Barbara Lovrenčič, 3. c

DVE PESMI O DŽUNGLI

Na palmi kača sedi
in opici gleda v oči,
opica se razjezi
in ji banano vrže v oči.

V džungli sedi,
v rokah telefon drži.
Močno se muzdi,
da telefon zveni.

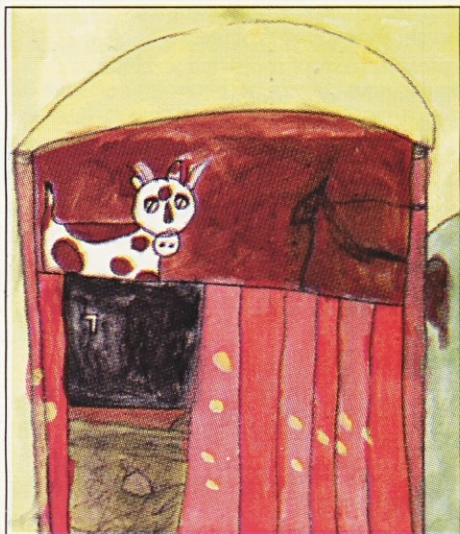
Papiga oglašja se spet
pravi, da je tiger prizadet,
pa se tiger razjezi
in brčne jovoči.

Naokrog pogleda
in ugotovi, da to je le zven,
tigra, opice, kače in tukana.

Maruša Reš, 3. c

Gospod, kiv džungli živi,
telefonirat spet hiti,
rečejo mu vsi, da naj ga ne skrbi,
saj imajo vsi, prav vsi, prijazne oči.

Ana Furst, 3. c

Nina Tovornik, 1. c/9

NA KRILIH DOMIŠLJIJE

POTOVALA SEM NA SONČNEM ŽARKU

(domišljjski spis)

Nekega poletnega dne sem ležala na mreži in zaspala. Nisem še dolgo spala, ko sem dobila občutek, da sem v zraku. Prebudila sem se in opazila, da sedim na zlatem sončnem žarku, ki mu je bilo ime Zlat. Vprašala sem ga, kam me pelje, on pa mi je odgovoril, da me pelje na sonce.

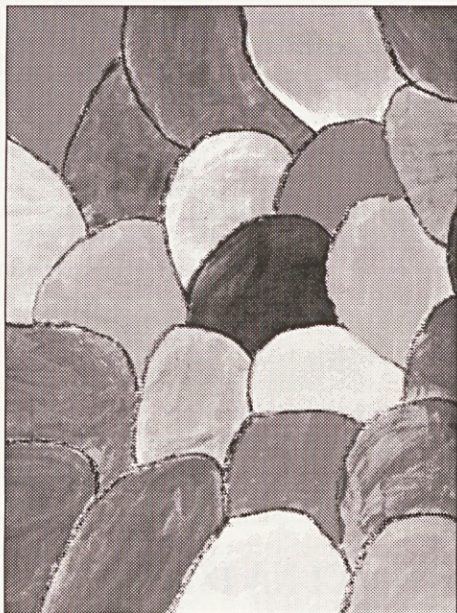
Letela sva dolgo in vedno globlje v vesolje, dokler nisva zagledala velike zlatorumene krogle. Ta velika krogla je bila Sonce. Ko sva pristala, sva zagledala velik smerokaz, ki je kazal v vse možne smeri. Zavila sva v svetlo mesto.

V svetlem mestu je bilo čisto vse svetlo in tamkajšnji prebivalci so bili podobni jajčevcem, le da so bili zlatorumene barve in se jim je reklo Svetlikajoči Svetki. Prav lepo so naju sprejeli in naju odpeljali v hotel Svetli. Tam mi je Zlat povedal, da pride pome za en teden, saj mora nazaj v Deželo žarkov.

En teden je minil zelo hitro in Svetlikajoči Svetki so mi raziskali čisto vse mesto, da sem ga spoznala kot svoj lastni žep.

Prišel je Zlat in začela se je dolga vožnja nazaj na zemljo. Med tem sem zaspala in ko sem odprla oči, sem se znašla doma na mreži. Mamico sem vprašala, če je kje videla sončni žarek in rekla mi je, da sem samo sanjala. In od takrat mi moj Zlat vedno uresniči željo, če želim kam potovati v sanjah.

Katarina Menoni, 4. b

Taja Bezjak, 2. b

DRAGI JULIJ CEZAR!

UPAM, DA DOBRO OSVAJAŠ SVET IN DA GA BOŠ ŠE DOLGO.

VEM, DA SI STAR 2000 LET IN VEČ TER SLABO VIDIŠ, ZATO SEM TO PISMO NAPISAL Z VELIKIMI TISKANIMI ČRKAMI. HVALA ZA TVOJ NASVET, KI SI MI GA DAL!

AVE CEZAR!

Simon Žlender, 5. b

POTOVALA SEM NA SONČNEM ŽARKU

(domišljjski spis)

Od mamice in atija sem za deseti rojstni dan dobila prstan. Nikoli nisem pomislila, da bi bil čaroben. Do zdaj seveda tega še nisem vedela, ampak sem izvedela šele pred tednom dni, ko se je zelo močno zalesketal. Preizkusila sem ga in si zaželela, da bi potovala na sončnem žarku.

Čakala sem in čakala, pa se ni nič zgodilo. Pač! Zgodilo se je šele naslednji dan.

Znašla sem se na enem od sončnih žarkov in se z njim odpeljala v čarobni svet. Okrog sebe sem imela jate belih in črnih golobov, ki so v zraku leteli z mano in sončnim žarkom.

Nekaj časa sva še letela, potem pa sva se naenkrat pričela spuščati k tlu. Ko sem izstopila z žarka, sem ugotovila, da je pred mano cela družina pingvinov. Sprva sem mislila, da mi bodo kaj naredili, ampak že kmalu se je izkazalo, da so do mene zelo prijazni in so me hoteli samo pozdraviti. Pomahali so mi s tačkami in tudi jaz sem pomahala nazaj. Postali so mi všeč in zdelo se mi je, da sem tudi jaz všeč njim. Kmalu so okrog mene pričeli plesati in tudi pogovarjali so se z mano. Prvič sem videla, da pingvini govorijo. Ni bilo dolgo in že se je pred mano pokazal sončni žarek. Še zadnjič sem pingvinom pomahala v slovo. Po nekaj urah letenja sva se spet spustila na tla. Zdaj sva bila pa v res čudni deželi, saj so bile okrog mene same živali. To seveda niso bile navadne živali, saj so znale govoriti. Povedale so mi marsikaj zanimivega in smešnega. Skupaj smo se veliko presmejale in zdelo se mi je, da sem jim postala všeč. Čez nekaj časa je pome spet prišel sončni žarek in me odpeljal s seboj.

Pristala sem v svoji sobi in vedela, da te dogodivščine ne bom nikoli pozabila. Zelo sem bila utrujena, zato sem takoj zaspala. Zjutraj, ko sem se zbudila, sem ugotovila, da so vse bile le sanje.

Nina Turnšek, 4. b

OTROCI NA IZLETU Z BALONOM

Nekega jutra, še pred sončnim vzhodom, so se otroci odpravili na izlet z balonom. Prvi je prišel lastnik balona, to je gospod Jure. Potem je prišel Urh s svojim kužkom Pikijem. Nato je prišla še Nina.

Vzleteli so. Leteli so visoko nad oblaki, videli so pisane strehe. Hiše so bile majhne kot lego kocke, razmetane po otroški sobi. Med poletom so v balonu jedli sendviče in pili sokove. Spodaj so jih čakali starši. Pristali so. Zahvalili so se gospodu Juretu in odšli domov. Otroka sta bila navdušena, ker sta preživela čudovit dan.

Primož Zemljčič, 3. c

Mihaela Sagadin, 3. c

NENAVADEN OBISK

Sedela sem na robu gozda in zrla v nebo. Na nebu se je nekaj zasvetilo in nedaleč vstran je pristalo vesoljsko plovilo. Odprla so se vrata in izstopilo je čudno in neznano bitje. Gledala sva se iz oči v oči. Čeprav sem o tem dogodku le sanjala, pa me ni premagal strah. Želela sem si pobegniti, vendar me noge niso ubogale. Rahlo se mi je zvrtilo in znašla sem se v notranjosti vesoljske ladje. Vse je bilo pravljíčno: pisane barve, lepa pesem, prijazni nasmeški pravljíčnih junakov. Sneguljčica je brisala okna, Pepelka je pometala tla ladje, Žabji kralj je kvakal in veselo mežikal, Trnuljčica je spala, ...

Pogledovala sem po ladji, vendar čudnega bitja nisem videla. Ko sem hotela spregovoriti s Sneguljčico, je vse nenadoma izginilo. Znašla sem se na gozdni jasi in zopet zrla v nebo. Trikrat sem na veliko odprla in zaprla oči, da bi se prepričala, da ne sanjam. Nisem sanjala, le domišljija se je poigrala z mano. Vedno sem si želela postati astronautka in to mi je za delček sekunde tudi uspelo.

Alja Drnovšek, 3. b

DARILO

Nekega večera sem stopil pred okno in se zazrl v nebo. Zaželel sem si čudežno darilo, ki ga nima še nihče. Kaj je to? Ste radovedni? Dneve in noči sem to čudežno darilo čuval in skrival v svojih mislih, naenkrat pa sem o njem kar začel pripovedovati. Odprl sem usta ter mami in atiju začel opisovati darilo, v katerem bi bila čarobna palica. Ta palica naj bi me spremenila v čarovnika, ki bi pomagal ljudem v stiski in bi uspel popraviti vse krivice na svetu.

Neke noči v svoji postelji nisem mogel zaspati. Obrnil sem se proti oknu in naenkrat zagledal darilo. Bil se prestrašen, zato sem se z odejo pokril čez glavo. A vseeno me je zanimalo, kaj je v njem. Zato sem vstal in čisto počasi po prstih stopil do darila. Darilo je bilo čudne barve. Barve so se spreminjale in se pretakale iz ene v drugo. Ko sem se s prstom dotaknil darila, sem zaslišal čuden glas. Bil je zelo visok, skoraj kričec in zelo nejasen. Razumel sem samo besedo ČARODEJ. Po tiho sem si rekel: Tristo kosmatih mušic! Skoraj me je kap. Z obema rokama sem prijel darilo in ga počasi odvijal. Z enim očesom sem poškilil proti darilu. Sprva sem mislil, da je mikrofón. Pa saj ne pojem rad! Pogledal sem natančneje in videl, da je v njem navadna vrbova palica. Mami in ati se mi maščujeta. Velikokrat sta mi obljubljala vrbovo šibo. Priznati moram, da moje norčije tudi meni že počasi presedajo. Zdaj pa imam!

O tem darilu nisem povedal nikomur. Bila je sobota in s prijatelji smo odšli na sprehod. S seboj sem vzel tudi palico. Šel sem na vrh hriba in palico vrgel daleč v zrak proti soncu. Na srečo sem imel sončna očala, da sem lahko videl, kaj se je v zraku dogajalo z njo. Ko je padla na tla, ni bila več navadna vrbova palica, ampak prava čarobna palica. Hitro sem jo pobral in skril. Ko sem prišel domov, sem se pretihotapil v sobo. Palici sem zašepetal, naj me spremeni v čarovnika. Palica se je začela svetlikati, od nje so letele iskre in že sem imel na glavi visok klobuk in črno ogrinjalo. Kri mi je zledenela. Pričaral sem si tudi metlo, saj v vseh filmih čarovnice in čarovniki letajo po zraku. Zakaj ne bi tudi jaz?

Naslednje jutro sem hitro švignil iz sobe in se popeljal nad mestom. Nisem mogel verjeti, koliko ljudi je potrebovalo pomoč. Vsepovsod, kjer sem videl ljudi v stiski, sem

jim pomagal. Pričaral sem jim streho nad glavo, službe, zdravje, ljubezen, denar, ... Čaral sem tako, da me niso videli. Postavil sem se nad njimi in zamahnil s palico. Po opraviilu sem odletel domov in zasrbel me je jezik. Atiju in mamici sem povedal, da ljudje v našem mestu ne bodo več žalostni. Začudeno sta me pogledala.

Razložil sem jima o palici, ki me uboga. Rekel sem jima, da bi si marsikdo načaral veliko stvari le zase, vendar jaz imam vse, kar potrebujem: ljubeče starše, zdravje in ljudi okrog sebe, ki me razumejo in ob katerih sem vesel in srečen.

Nik Veličkovič, 3. b

OBISKALA ME JE...

Nekega večera, ko sem ležal v postelji, je prišla na obisk čarovnica Zofka. Vprašala me je, kaj si želim. Izmed vseh želja, ki so mi tekale po glavi, sem jecljaje rekel: »Že-že-želim si po-postati ne-neviden.«

Nekaj časa me je gledala v oči in rekla: »Tvoja želja je uslišana.«

Zjutraj sem vstal in odšel v šolo. Sošolci so me pozdravili, učiteljica me je spraševala o elektriki. Čudil sem se. Kakšna nevidnost je to, če me vsi vidijo?

Upal sem, da bo naslednji dan boljše. Vendar ni bilo. Vsi so me videli, se pogovarjali z mano. Začel sem premišljavati. Zofka mi sploh ni povedala, kako naj prižgem in ugasnem svojo nevidnost. Tudi jaz ji nisem razložil, čemu mi bo nevidnost služila. Bilo je preveč vprašanj in zaspal sem.

Naslednji dan zopet nič. Malo sem že pomislil, da se mi je želja uresničila, ko se sošolec ni hotel pogovarjati z mano in se je delal, da me ne vidi. Vendar sem hitro odkril,

da kuha zamero in da ni vzrok moja nevidnost.

Zvečer pa je Zofka le prišla. Ko sem jo že hotel vprašati, kaj je z mojo nevidnostjo, je dala prst na moja usta in me ustavila. Rekla je: »Ti si tako priden deček in tako vesel, da bi marsikdo bil osamljen, če bi postal neviden. Bodi takšen, kot si.«

In je šla.

Dejan Emeršič, 3. b

ZGODBE ZA LAHKO NOČ

Nekega dne, ko je sosedja praznovala rojstni dan, nisem mogla zaspati. Do moje sobe so se slišali glasba, smeh in petje. Mama je že trdno spala. Zelo sem si želela, da bi mi kdo delal družbo.

Naenkrat so se odprla vrata moje sobe in skozi njih je pokukal majhen škrt. Nekaj časa je gledal po sobi, nato je čisto rahlo skočil na mojo posteljo. Prijetno se mi je nasmehnil. Povedal mi je dolgo zgodbo o Čudežnem svetilu. Nisem ga poznala in nisem zakričala, ampak sem negibno poslušala njegovo pripoved. Ko je zgodbo končal, se je predstavil. Imenoval se je Škratek Copatek. Ime mu je kar pristajalo. Bil je majhen kot copat. Za zgodbo sem se mu zahvalila. Videl je, da so moje oči že zelo ozke. Poslovil se je. Zelo sem se začudila, ker je škrtata odpeljala stara preproga.

Naslednji dan tik pred spancem je prinesel novo zgodbo. Tako je delal vsak večer in moja glava je sedaj polna zgodb. Zgodbe pripovedujem naprej, sestrici, sošolcem, in mi jih nikoli ne zmanjka.

Tjaša Plohl, 3. b

Iva Bedrač, 4. b

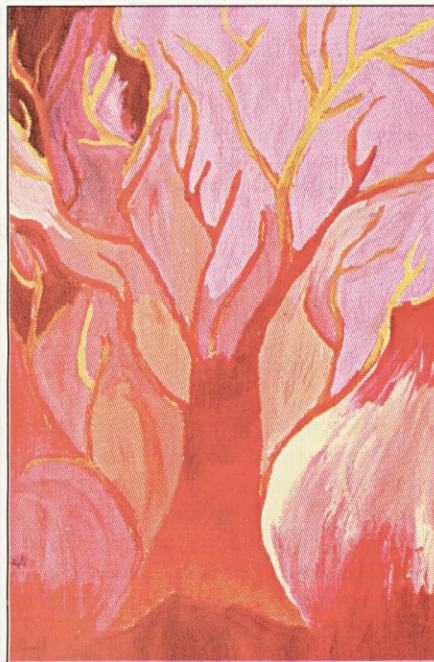
ČUDEŽNO DREVO

Nekega dne se je dobra vila zelo dolgočasila. Spraševala se je, komu naj kaj lepega pričara. Odločila se je, da bo drevesu ob otroškem igrišču dala čudežno moč. Drevo je znalo govoriti in spreminjati barvo listov. Otroci iz blokov so večkrat posedali pod drevesom in si pripovedovali sanje. Drevo je z zanimanjem spremljalo pogovore.

K drevesu je prihajal tudi otrok, ki je bil bolan in ga je mamica večkrat dala sedet v senco drevesa. Drevesu se je otrok zasmilil. Drevo je otroku začelo pripovedovati zgodbe otrok. Tako je otrok dan za dnem prihajal sedet in poslušat zgodbe.

Nekega dne pa je k drevesu prišel drvar, da bi drevo posekal. Drevo je zašumelo z listi, pobliskalo z različnimi barvami in spregovorilo: »Nikar me ne posekaj, ob meni se igrajo otroci in prav lepo skrbim za njih.«

Drvar je od začudenja obstal, pograbil žago in zbežal. Slišala sem, da nikoli več ni sekal in žagal dreves.

Laura Fuhrmann, 3. b

Jana Vidrih, 7. a/9

NANA IN ŠKRAT

Nana si je želela prijatelja, ker je bila zelo osamljena. »Prijatelj ti vedno stoji ob strani, te nikoli ne razočara in mu lahko zaupaš,« si je mislila. »Le kje naj ga najdem?« se je spraševala. Njeno tiho govorjenje je slišal škrat, ki je bil med igračami v veliki košari.

Nana je dolgo čakala na prijatelje, jih iskala, a noben se ji ni zdel pravi. Ob večerih je posedala v svoji sobi in bila je zelo žalostna. Škrat se je odločil, da deklici pomaga. Nekega večera je oživel. Stopil je do deklice in se ji predstavil. Rekel je, da bo njen prijatelj. Nana je bila začudena in zelo vesela. Veliko večerov sta se pogovarjala in se igrala. Nana mu je zaupala marsikatero skrivnost. Tudi škrat ji je povedal, kaj vse ga teži.

Nana je bila zelo srečna, večkrat si je tudi zapela:

BELI LISTKI, BELI CVETKI
MI V NAROČJE PADAJO,
JIH LOVIM, A NE UJAMEM,
SPROTI MI IZGINJAJO.

Našla sta se prijatelja in se trudila, da to tudi ostaneta.

Nika Zelenko, 3. b

ČRKA A

Na smetišču so ležale tri palice. Dve veliki in ena mala. Pogovarjale so se, čemu so prej služile. Prva je bila noga mize, druga je bila noga stola in tretja je bila noga majhne pručke. Pogovarjale so se tudi, kaj bo sedaj z njimi. Mislile so, da bodo za zmeraj ostale tukaj na smetišču. Ampak naslednji dan je prišel neki mož, vse tri pobral in odnesel v avto. Palice so mislile, da so sedaj rešene. Pripeljali so se do nekega posestva. Blizu njega je tekel potok. Mož je videl, da mu je še ostalo nekaj palic, zato je dve veliki in eno malo odvrget v potok. Palice so se ustrašile, se močno prijele druga druge in se prepustile toku. Ko so se naslednje jutro zbudile so videle, da so v deželi črk. Tam so jih ostale črke potegnile iz vode. Posušile so jih in sedaj žive srečno v deželi črk.

Tako je nastala črka A!

Mojca Prejac, 4. a

NA MORJU (odlomek)

Z očkom sva kot ponavadi šla plavat z blazino. Bili so veliki valovi, ki so naju metali gor in dol. Očka mi je rekel, naj se močno primem blazine, da ne padem dol. Naenkrat je prišel velik val in me vrget z blazine. Pošteno sem se potunkala. Če me ne bi očka pravi čas potegnil iz vode, bi verjetno zdaj bila »povodni mož«. Očka me je spravil nazaj na blazino. Mislim pa, da je bilo najhujše to, da sem padla v ledeno mrzlo vodo in me je zzzebbblo. Komaj pa sem se posušila, je prišel še en velik val. Tokrat me ni vrget z blazine, ampak me je zalil po dolgem in počez. Spet sem bila vsa mokra in spet me je zeblo. Tako sva z očkom šla rajši nazaj na obalo in se ogrela.

Mateja Leskovar, 4. c

ZMAJKO V ŠOLI

Pred šolo je bilo že veliko zmajčkov in njihovih staršev. Vsi so nestrpno čakali, da jih učiteljica Zmajkolina pokliče. Učiteljica Zmajkolina jih je odpeljala v zmajevo učilnico. Prestrašeni zmajčki so se posedli za šolske klopi. Učiteljica se jim je predstavila. Ko so jo spoznali, jim je Zmajkolina povedala, kaj bodo delali. Nato so se igrali najljubšo zmajčkovo igrico - ujemi zmajčkov rep.

Čas je hitro minil in zmajčki so pohiteli proti domu. Zmajko je vsak dan zelo rad odhajal v šolo.

Pridno je poslušal učiteljico in dobival najboljše zmajeve ocene v razredu.

Zmajeve dnevi, meseci in leta so hitro minevali. Zmajko je končal zmajevo šolo z odličnim zmajevim uspehom in dobil najvišje priznanje v zmajevi šoli.

Jure Sakelšek, 4. a

POMLAD V GOZDU

Nekega dne se je Vili sprehajal ob robu gozdne jase. Nenadoma je zagledal malo miško, ki je jokala. "Zakaj jočeš?" je vprašal Vili. "Zato, ker sem po nesreči utrgala zvonček s čebulico in prihodnje leto ne bo zacveteł."

"Nič ne jokaj, miška. Zvonček lahko ponovno posadiva. "Miška je nehala jokati. Vili ji je pomagal posaditi čebulico. Oba sta bila zelo vesela. Od tistega dne ima tudi Vili rajši pomlad.

Nataša Divjak, 2. a

NA MORJU

Lani sem bila na morju na otoku Krku. Z atijem in mamico Arleno smo vsak dan šli na plažo. Zelo rada sem se potapljala z masko in plavutkami. Nekega dne je mami zagledala hobotnico, jaz pa sem hitro zbežala iz vode.

Nika Krajnc, 1. b

PIKA NOGAVIČKA

Najboljše je poleti
pod krošnjami dreves
ležati kakor muce
po dolgem in počez.

Še najbolj sem vesela,
ko sonce me ožge,
po nosku pa naseje
mi drobne pegice.

Le sijaj, sijaj sonce
v lep poletni čas,
naj pege mi krasijo
navihani obraz.

Nuša Ramšak, 3. a

Anja Rakuš,
1. b/9

V DEŽELI JAGOD

V deželi jagod se je vedno nekaj dogajalo. In to vse zaradi ene jagode. Ime ji je bilo Bobka. Vedno si je nekaj izmislila in kaj ušpičila.

Nekega dne so v deželo prišli ljudje. Prebivalci dežele jagod so se zelo prestrašili, saj so nekoč že prišli ljudje in takrat je umrlo na stotine malih jagod. Sedaj pa so spet prišli ti ljudje. Bobkina mama je po naključju slišala, kako je eden izmed njih rekel: »Vse jagode bomo pobrali in jih spravili v steklenice!«

Mama se je zelo ustrašila in rekla Bobki: »Bobka, vsem povej, da so se ti ljudje vrnili in rekli, da nas bodo vse spravili v steklenice in nas odnesli!«

Toda Bobka je ni prav dobro poslušala. Nekaj je zamomljala in rekla: »Da, mama!«

Nato je odšla. Ko je hodila po travniku, je videla, da so ti ljudje že ugrabili nekaj malih jagod in jih spravili v vrečo. Na srečo je videla, da se je vreča na enem koncu malo strgala. Izkoristila je priložnost in skočila vanjo. V vreči je videla male jagode, ki so se nemočno borile, da bi odprle steklenico. Odločila se je, da jim bo pomagala. Skočila je iz vreče in pohitela v gozd. Tam je zgrabila eno vejico in pohitela nazaj, kjer je bila nazadnje vreča. Tokrat je imela srečo, saj so ljudje pustili vrečo na tleh in si priredili piknik. Odločila se je, da bo najprej rešila male jagode, nato bodo vsi s skupnimi močmi odkotalili steklenice v kotiček, kjer jih ljudje ne bodo nikoli našli. Poiskala je luknjo in spet stopila v vrečo. Slišala je, kako so male jagode kričale: »Bobka, reši nas! Hočemo nazaj k svojim mamam in očetom!«

Bobka je vzela palico in poskusila z njo odpreti zamašek na steklenici. In uspelo ji je!

Vse jagode so poskakale ven in kričale. Bobka pa jim je rekla: »To uslugo mi lahko vrnete že sedaj, in sicer tako da mi boste pomagale odkotaliti steklenice iz vreče v skriti kotiček!«

Jagode so privolile. Skupaj so odkotalili steklenice, ljudje pa so spraševali: »Le kam so odšle steklenice?«

S povešenim nosom in praznimi rokami so odšli domov, mama pa je rekla Bobi: »Ti si največja junakinja dežele jagod!«

PETER HLEBEC

Tisto noč, ko so Hlebčevi dobili sina, je grmelo in bliskalo. Že ko se je rodil, je zgedel močan in mogočen. Družina Hlebec je bila roparska družina. Ko je sin, ki mu je bilo ime Peter, odrasel in ugotovil, da njegova družina krade prijaznim, nedolžnim ljudem, se je odločil pobegniti.

Ob zori se je odpravil na dolgo pot. Ko je že nekaj časa hodil in postal že močno utrujen, je legel v senco, ki jo je delala mogočna lipa, in zaspal.

Zbudil ga je globok, mogočen glas, ki ga je ogovoril: »Dobro si opravil, sin moj! Dal ti bom še večjo moč, kot sem ti jo dal že ob rojstvu, da boš lahko rešil cesarjevo hčer iz rok hudobnega mladeniča iz sosednje vasi!«

Peter se je prestrašil, ker sprva ni vedel, kdo govori. Nato pa je preveril, če to res drži. Zgrabil je za največjo skalo tam okoli in jo vrgel daleč, kolikor je mogel. In res, vrgel jo je dosti dlje kakor prej.

Nato pa se je odpravil do ubogega obupanega cesarja in mu vse razložil. Cesar mu sprva ni verjel in mu ukazal, da to pokaže tako, da premakne voz, naložen s kamnitimi ploščami. Peter je pljunil v roke in voz je premaknil brez težav. Ko je cesar to zagledal, je še v istem trenutku poslal Petra rešit njegovo hčer. Peter se je vrnil še isti dan s cesarjevo hčerjo v naročju. Cesar ni mogel verjeti svojim očem. Vprašal ga je, kako mu je to uspelo. Peter ni hotel povedati in to je še danes velika skrivnost ...

Oh, ta Krpan! Kdaj me bo nehal jeziti?! (cesaričina pripoved)

Ko sem prišla iz cesarjeve sprejemnice, sem na hodniku zagledala svojo zaupnico Ruto. Takoj je prihitela k meni in zaskrbljeno vprašala: »Ljuba moja cesarica, zakaj ste tako blede in tako vznemirjeni?« Nisem ji odgovorila, samo z roko sem ji pokazala, naj pride v moje sobane.

Potrebovala sem jo zato, ker ima tako pomirjujočo moč, v vsaki težavi me pomiri. Ruta je res dobra prijateljica, ni kaj. Ko sva prišli v sobano, sem se od vznemirjenosti kar sesedla na zofo. Ruta me je samo tiho gledala in šele čez nekaj časa vprašala: »Zaradi Krpana ste taki, kajne?«

Samo prikimala sem in zavzdihnila: »Oh, ta Krpan, kdaj ...«

»Dovolite, svetla cesarica,« me je Ruta prekinila, »hočete mojo razlago?«

Zdelo se mi je najbolje, da jo poslušam. Začela je s tistim svojim: »Poslušajte me...« Običajno bi se nasmejala, tokrat pa nisem bila razpoložena za smeh. Ruta pa je nadaljevala: »Poslušajte me, zakaj ste jezni? Zaradi Krpana ali zaradi dvorne gospode, ki ni znala premagati Brdavska?... Saj vem, najprej vam je prekipelo zaradi lipe, zdaj zaradi hčere. Morate pa priznati, da niste jezni na Krpana. V svojem srcu dobro veste, da je hotel samo dobro, vi pa ste v resnici jezni na dvorne gospode, ker se niso oni bojevali. Oni so vam *vzeli lipo!*«

Vmešala sem se: »Ruta, lipo mi je posekal Krpan, ne gospodje!« Ruta se ni dala: »Krpanu ne bi bilo treba posekati lipe, niti mu ne bi bilo treba priti na Dunaj, če bi bili dunajski gospodje vredni tega, kar bi morali biti. Krpan je prišel samo zato, ker smo ga prosili, da bi nam pomagal. Njemu ne bi bilo treba priti na Dunaj, pa je prišel, ker nas ni hotel pustiti na cedilu. Kaj pa mu mi dajemo v zahvalo?! Kup stvari, ki so mu prej v breme kot v korist... Cesar mu je ponudil Jerico, ker mu drugega ni znal. Krpan pa, verjemite mi, nikoli ne bi vzel Jerice za ženo. Pa ne zato ker ne bi bila lepa, ampak zato, ker on dobro ve, da kmečko in cesarsko ne gresta skupaj.« Ruta je za hip umolknila, se ozrla po sobi, kot da se hoče prepričati, če sva sami, nato pa zaupno nadaljevala: »Predlagam, da bi Krpanu podarili dovoljenje za prenašanje angleške soli. Saj veste, kaj je to, kajne? Kaj bi se sprenevedali?«

Kar naenkrat sem se počutila veliko bolje. Da, dovoljenje za angleško sol mu damo, pa se ga končno odkrižamo. Ruti sem rekla: »Seveda vem, kaj imaš v mislih, in prav imaš! Res bo najbolje, če mu podarimo dovoljenje za smodnik oziroma angleško sol. Založili bi ga lahko tudi z zlatniki, da bo lažje preživel stara leta:« Ruta je bila vesela, kar žarela je. »No, vidite, naposled sva strli tudi ta oreh. Predlagam, da kar takoj greste v dvorano, se opravičite Krpanu in uredite to z *angleško soljo*.«

Takoj sem storila, kar sem morala, in vse je šlo gladko, samo minister Gregor je vihal nos. Spoznala sem, da Krpan nikoli ne bi škodil sočloveku iz lastne hudobije. Vesela sem bila, da sem popravila svojo zmoto in mu pomagala.

Živa Brglez, 7. a/9

Nejc Janžekovič, 4. b

Jana Filipič, 5. b

UČENOST, MODROST, UMETNOST

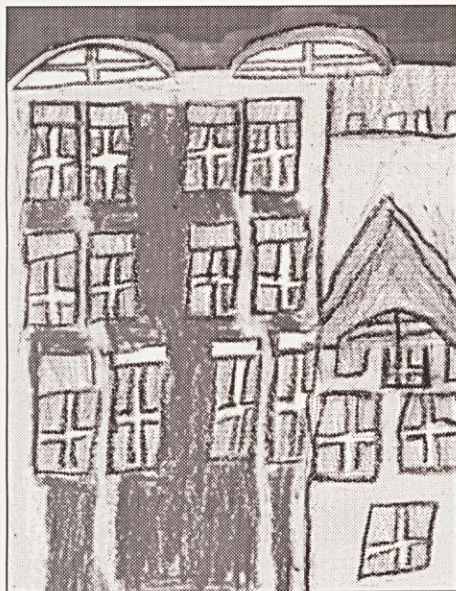
KNJIGA

Knjiga je nekaj posebnega,
knjiga je nekaj lepega.
Beri jo rad,
dokler si še mlad.

Iz knjige se lahko veliko naučiš,
čeprav takrat preden zaspiš.
In eni se zjutraj zbudijo,
samo da lahko knjigo v roke dobijo.

Naj te ne bo sram,
če si ali nisi
knjižni mol,
saj knjig je za vse dovolj.

Sara Rojko, 4. a

Aljaž Črnivec, 3. c

SREČALA SEM PREŠERNA

Zgodilo se je nekega lepega in sončnega dne, ko sem na Ptujju srečala Prešerna. Zaželela sem si pogovora z njim in to se mi je tudi uresničilo. Prisluhnite temu srečanju.

Odločila sem se, da bi se lahko dobila na gradu in gospodu Prešernu razkazala lepote Ptujja in njegove znamenitosti. In tako je tudi bilo. Bil je zelo zadovoljen.

Veliko me je zanimalo o njegovem dosedanjem življenju. Razložil mi je vse od začetka do konca.

Najprej sva si ogledala notranjost gradu. Vse, kar sva videla, je bilo kot v starih časih. Ker poznam kar precej njegovih del, kot so: naša slovenska himna Zdravljica, Povodni mož, ki je najbolj priljubljeno delo, saj ga vsi radi berejo, potem tudi Turjaško Rozamundo, Apel in čevljar itd., sem ga veliko spraševala o njihovih nastankih.

Iz gradu sva se počasi odpravila na most, potem pa seveda še proti mojemu domu. France je moral počasi domov, zato sva se poslovila in on je odpeljal.

Gledala sva za avtom in bila sem jezna, ker se je moralo tako hitro končati. Bili so res nepozabni trenutki in tega se seveda ne da tako hitro pozabiti.

Mojca Praprotnik, 7. c

SVETOVİ

So v vesolju
različni svetovi,
z različnimi prebivalci,
kot na primer:
vesoljci, ljudje
in celo zmaji.

So pa tudi
samo poeti,
kot sem jaz,
moja domišljija
in čudovita harmonija.

Če pa mene
vprašate za mnenje,
najlepše na svetu je življenje.

Nace Zavrtanik, 3. b

Maja Štumberger, 3. c

NOGOMETAŠI

S športom se
radi ukvarjamo vsi,
ker zdravi bi radi bili.

Dečki na igrišču
nogomet igramo,
deklince pa skačejo
za samo zabavo.

Včasih zmagamo,
včasih zgubimo,
vendar nikoli
volje ne izgubimo.

Nejc Klemenc, 4. a

Dina Škerlovnik, 4. c

SREČALA SEM PREŠERNA

Nekega dne sem v zgodovino odšla
in tam Franceta srečala.

Sedel je v krčmi,
pil je kakav,
prisedla sem k njemu,
ga pocukala za rokav.

Rekla sem mu: »Oh, saj to si ti,
naš pesnik, pisatelj, France preljubi!«

Da! mi je fige,
jaz njemu zahvalo,
povedal o Urški zali mi je,
potožil je, da jo ljubi močno
in da je pozabil nikoli ne bo.

Vprašanja iz mene so kar poletela
in že sva pogovor novi načela.

Čas hitel je kakor vlak,
oh, kmalu, kmalu bo mrak!

Počasi sva se oddaljevala
in kmalu sem v svoji postelji pristala,
zdaj živim in čakam na dan,
ko mi France bo spet rekel dober dan!

Neva Radej, 7. c

Predavnimi leti je tole bilo,
z neba so padale kaplje na zemljo,
hodila sama po cesti sem takrat,
pred menoj se ustavi postaven možak.

Bil je srednjih let – se mi zdi –
izpod klobuka žarele so njegove oči,
se lepo priklonil mi je,
me z žametnim glasom pozdravil je.

Nekam znan se obraz mi je zdel,
nato pa možak klobuk si je snel,
spoznala sem, da Prešeren je to,
izgledal pa je karseda lepo.
Povabil me je na sprehod takrat,
v hipu mi je zasta! korak,
bila počaščena sem zelo,
saj takega pesnika ne srečaš pogostó.

Srečanje z njim bilo je lepo,
naučila sem se novih stvari veliko,
čeprav vse to le v mojih mislih je,
nikoli ne veš, kaj se zgodi še se vse!

Jana Dobrijevič, 7. c

ŠOLA

V šoli se učimo
pisati in brati.
Črke vse poznamo,
brati jih že znamo.
Račune radi pišemo
in tudi kaj narišemo.

Danaja Gnilšek, 2. a

KNJIGE

Knjige so zakladnice besed,
v njih so sladke zgodbe
kakor med, so tudi knjige iz
Barbarige, iz Moskve
in Francoske.

So romani mehkih platnic,
tudi je ogromno slikanic.

KNJIGE SO SLEPE
IN ČISTO VSE LEPE!

Nace Zavrtanik, 3. b

SREČALA SEM PREŠERNA

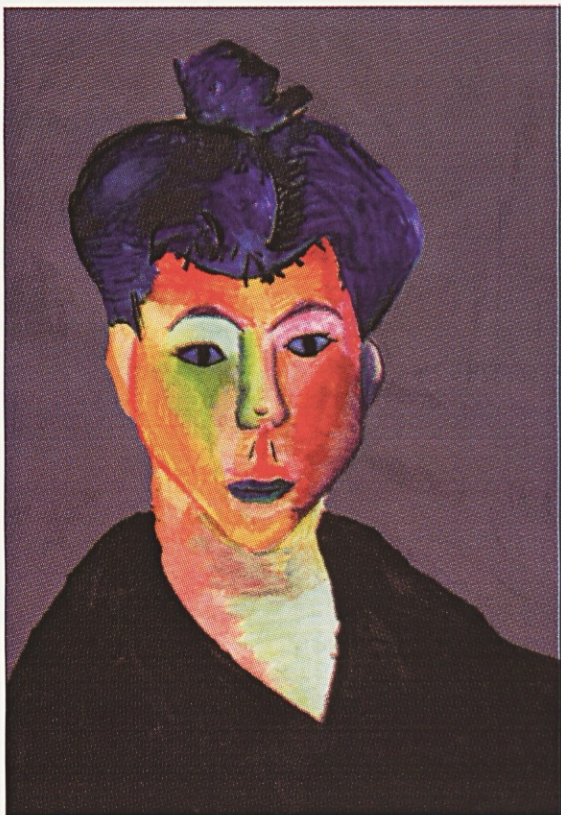
Ura je bila že enajst in jaz sem še vedno bedela. Na hitro sem se umila in se odpravila v posteljo. Že po nekaj minutah sem sladko spala. Spominjam se, da je bilo neurje. Strašno neurje. Veter je tulil in dež je lil kot iz škafa. Jaz pa sem bila sama. Premražena, lačna in žejna sem sedela v gozdu.

Res se ne spominjam, kako sem se znašla tam, vem pa, da je do mene stopil prijeten možakar, mi ponudil plašč in me stisnil k sebi. Začutila sem toplino, veselje in hkrati tudi žalost, kajti vedela sem, da to ne bo trajalo dolgo. Možakar me je spustil in mi pod nos pomolil suhe fige. Zadržano sem jih sprejela in se zahvalila. Še vedno so se v meni pojavljali dvomi. Kdo je ta možakar? Zakaj nič ne govori? Nisem upala spregovoriti. Po dolgotrajnem molku se mi je možakar končno predstavil. Od začudenja sem skoraj onesvestila. To je bil sam France Prešeren!

Začela sva se pogovarjati o najinih življenjih. Dež je ponehal. Šele takrat sva se zavedala, da se pogovarjava že celo večnost.

Nato je Prešeren izginil. Nisem vedela kako. Obstala sem. Sonce je posijalo skozi okno. Zasllišala sem znane glasove svoje družine, ki so me prebudili. Šele sedaj sem se zavedla, da so bile to le sanje!

Eva Solina, 7. c

Nina Kosednar, 8. a

Laura Lorbek 1. b/9

BESEDA UREDNICE

V življenju se srečujemo z mnogimi ljudmi. Povezuje nas ljubezen, prijateljstvo, zaupanje, skrb in razumevanje. Vse to lahko prenašamo drug na drugega s toplo besedo, nežno kretnjo, tudi preko zapisane besede.

Učitelji smo tisti, ki otroke ne samo učimo in vzgajamo, ampak tudi spodbujamo, da se ob rednem šolskem delu še literarno in likovno izražajo.

Otrok je čudovito bitje. Prav tako je čudovito biti učitelj, saj imaš toliko priložnosti, da jih spodbujaš, spremljaš, odkrivaš in usmerjaš njihove sposobnosti. Čeprav jih poznamo zelo dobro, nam njihovo najgloblje bistvo še vedno ostaja skrivnost. Prav zato, ker so tako posebni in enkratni, jih moramo imeti še posebej radi.

Literarno glasilo naše šole Čar besede moje dokazuje, da so otroci polni doživetij, domišljije, ustvarjalnosti. Hvala vsem učiteljicam in učiteljem, ki so znali odkriti in spodbuditi učence k ustvarjanju.

Posebno zahvalo pa dolgujem sodelavcu Davidu Bedraču, ki je ves čas spremljal in sodeloval pri nastajanju te številke literarnega glasila. Hvala.

Irena Pukšič

KAZALO

Uvodna beseda ravnateljice	2	Pust hrust	14	Otroci na izletu z balonom	22
Kako je nastala ljubezen	4	Kurenti	14	Nenavaden obisk	23
Draga Tina	4	Pust	14	Darilo	23
Alja in Martin	5	Maškare	14	Obiskala me je	24
Nasmeh	5	Muca Maca	16	Zgodbe za lahko noč	24
Oseba, ki jo imam rada	6	Sova Luna	16	Čudežno drevo	25
Kdo?	6	Metulj	16	Nana in škrat	26
Prijateljstvo	6	Kako smo postavili ptičjo	16	Črka A	26
Imam te rad	6	krmilnico	16	Na morju	26
Sestrica	7	Anja in njen pes	17	Zmajko v šoli	27
Tvoji lepi lasje	7	Naš mucek Čarli	18	Pomlad v gozdu	27
En deček, dve deklici	7	Živali v gozdu	18	Na morju	27
Nika	7	Psa	18	Pika nogavička	27
Ljubezen	8	Zajček in ježek	18	V deželi jagod	28
Vedno boš v mojih mislih	8	Muca	18	Peter Hlebec	28
Zima	9	Polet	19	Oh, ta Krpan! Kdaj me bo nehal	28
Zimske radosti	9	Veverica	19	jeziti?	29
Zimska	9	Nočni ples	19	Knjiga	31
Prvi sneg	9	Medvedek	19	Srečala sem Prešerna	31
Snežinke	9	Šola za pse	19	Svetovi	32
Veselje na snegu	10	Dve pesmi o džungli	20	Nogometaši	32
Moj snežak	11	Potovala sem na sončnem	21	Srečala sem Prešerna	33
Snežak in mamica	12	žarku	21	Šola	33
Veseli snežak	12	Dragi Julij Cezar!	21	Knjige	33
Snežak Smeško	13	Potovala sem na sončnem	21	Srečala sem Prešerna	34
Ptice	13	žarku	22	Beseda urednice	35

Uredniški odbor:
 Irena Pukšič, glavna urednica
 David Bedrač, lektor
 Susane Berden, likovna oprema

Naslovnica: Saša Veličkovič, 7. b/9

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje in tisk: Štrakl d.o.o.

Naklada: 200 izvodov
 April 2004

UDK 37.014.77

ČAR BESED MOJE : literarno glasilo učencev OŠ
 Ljudski vrt Ptuj . Ptuj: OŠ Ljudski vrt Ptuj, 2004

Domoznanski oddelek

37

ČAR besede moje
2003/2004

371.8:373.3(497.4 Ptuj)

6012159

COBISS ◦

KNJIŽNICA IVANA POTRČA PTUJ

Osnovna šola
Ljudski vrt

